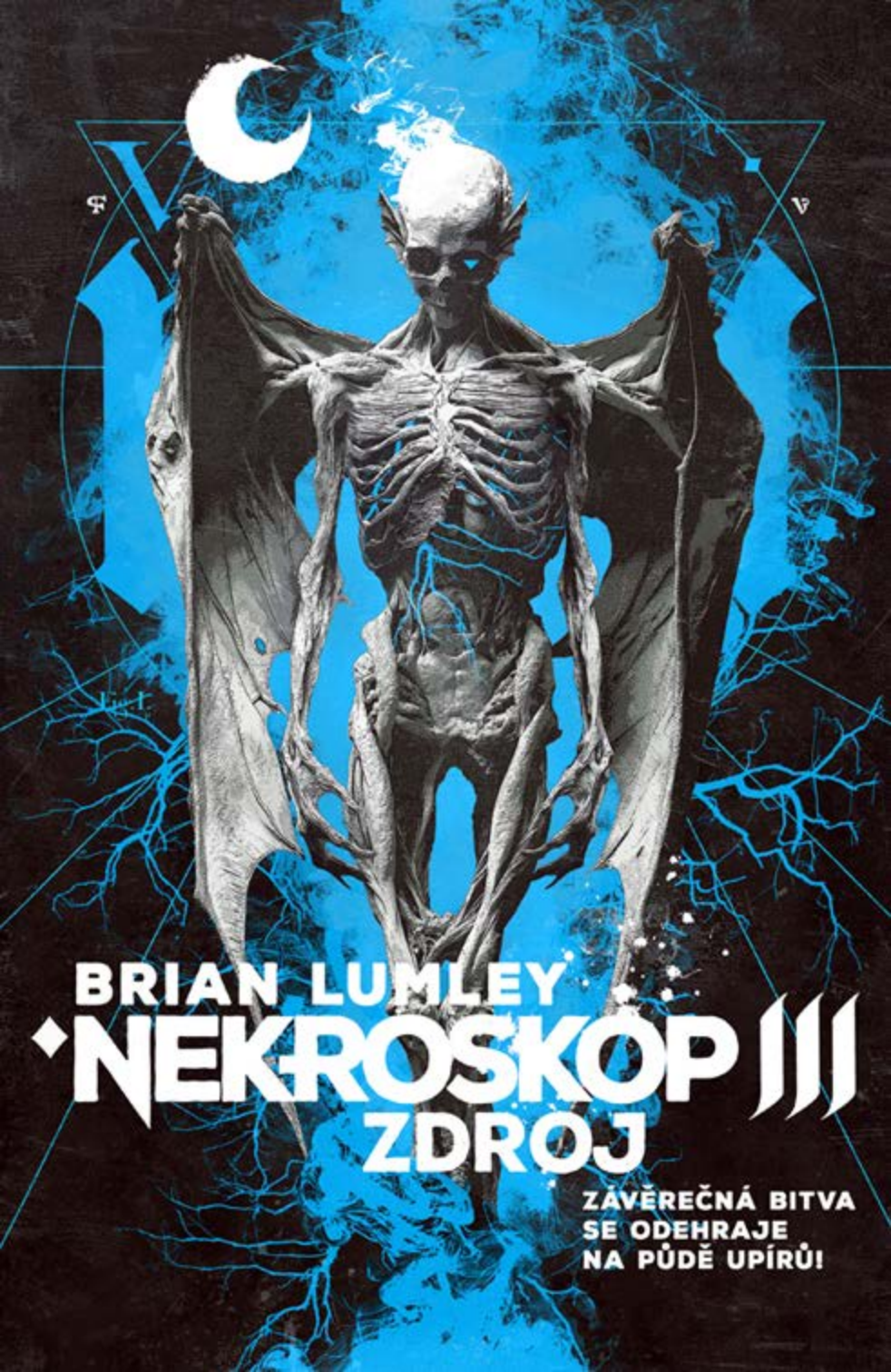

BRIAN LUMLEY
◆ NEKROSKOP III
ZDROJ

ZAVĚREČNÁ BITVA
SE ODEHRAJE
NA PŮDĚ UPÍRŮ!

Necroscope®: The Source
Copyright © 1989 by Brian Lumley
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Zdeněk Milata, 1998, 2025
Cover © Dark Crayon, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5788-6 (pdf)

BRIAN LUMLEY
◆ NEKROSKOP III
ZDROJ

PŘELOŽIL ZDENĚK MILATA

FØBØS

OBSAH ♦

1.	Simonov	9
2.	Vytěžování	24
3.	Projekt Perchorsk	40
4.	Brána do...?	55
5.	Vampýr!	71
6.	Harry Keogh: Nekroskop	87
7.	Möbiovští cestovatelé!	103
8.	Bránou	119
9.	Za Bránou	137
10.	Zek	154
11.	Hrady – Kočovníci – Projekt	169
12.	Smlouva s ďáblem	185
13.	Lardis Lidesci	203
14.	Tašenka – Harryho pátrání – Cesta začíná	220
15.	Zekino vyprávění	241
16.	Karenino sídlo – Harry v Perchorsku	257
17.	Vetřelec	273
18.	Zek pokračuje	291
19.	Konec Zekina vyprávění – Potíže v útočišti – Události v Perchorsku	310

20.	Harry a „přátelé“ – Druhá Brána	329
21.	Obyvatel zahrady – Problémy v Perchorsku – V zahradě	348
22.	Tajemství Obyvatele zahrady – Karen dezertuje – Válka!	367
23.	Poslední válečník – Hrůza v Perchorsku	384
24.	Ohnivě peklo – Harry a Karen	401
	Epilog	419

Tuto knihu věnuji
panu MacAlanovi, Peteru Tremayneovi
a profesoru Berresfordu Ellisovi – třem
svým dobrým přátelům.

SVĚT ZA BRANOU

LEDOVÉ

HVĚZDNÁ

*Kamenité
pustiny*

*Vampýří
močály*

*Obyvatelova
zahrada*

Brána

Průsmyk

Kočovníci

Obyvatelný pás

SLUNEČNÍ

Poušť

NEOBYVATELNÉ

Z E M Ě

STRANA

*Kamenité
pustiny*

*Orlí hnízda
vampýrů*

*Vampýří
močály*

Kočovníci

Kočovníci

STRANA

Z E M Ě

Poušť

KAPITOLA PRVNÍ

SIMONOV

Agent ležel na ostrůvku sněhu ve změti bílých balvanů na východním hřebeni Perchorského průsmyku ve Středním Uralu. Dalekohledem, opatřeným noktovizorem, upřeně sledoval necelé dva akry oblého, stříbřitě šedého povrchu, který pokrýval dno strže pod ním. Ve světle měsíce to vypadalo jako led, ale Michail Simonov věděl, že to není ledovec ani zamrzlá řeka; byla to masa kovu, která měřila něco kolem sto dvaceti metrů na délku a necelých šedesát na šířku. Lehce zakřivená kopule, která se dotýkala kamenných stěn rokle po celé její délce a na obou koncích masivních betonových náspů nebo přehrad, byla na okrajích silná „pouze“ patnáct centimetrů, ale uprostřed měla tloušťku přes šedesát centimetrů. Tuto věc zaznamenaly přístroje amerických špionážních družic. A krom jiného jiné byla zajímavá i tím, že se jednalo o největší olověný výrobek zhotovený lidskou rukou.

Vypadá jako hrdlo nějaké gigantické olověné láhve pohřbené ze tří čtvrtin pod zemí, pomyslel si Michail Simonov. Kouzelné láhve, jenže v tomhle případě už odzátkované, protože džin uprchl a Simonov zde měl zjistit, co byl tenhle krajně podezřelý uprchlík zač. Tíše zafuněl, potlačil rozlet své obrazotvornosti, zaostřil a upřel svou pozornost opět na dění dole.

Dno rokle připomínalo v důsledku každoročních záplav říční koryto. Horní část řečiště nad přehradní zdí umělé nádrže byla nyní plná – její povrch byl hladký a také jakoby olověný. Ale právě

jen povrch. Když voda prošla tunelem pod ohromnou olověnou střechou, protékajíc neviditelnými stavidly, vyvalila se opět ven ve čtyřech velikých třpytivých proudech z potrubí v dolní přehradní zdi. Z této záplavy se zvedala vodní tříšť, která mrzla a padala hnána větrem a pokrývala spodní část rokle sněhem a ledem. A tak z toho zdánlivě velkého množství vody nakonec zbyl jenom potok, který pokračoval dál ve své odvěké pouti. Pod olověným štítem uháněly vody jezera a obtékaly čtyři obrovské, nečinné turbíny. Turbíny takto odpočívaly již dva roky – od té doby, kdy Rusové poprvé a naposledy vyzkoušeli svou zbraň.

Přes všechnu sovětskou kamuflážní techniku viděly tuto zkoušku americké špionážní družice. Co skutečně viděly, nebylo nikdy zveřejněno a mimo nejvyšší velení a vládní úřady s odpovídajícím utajením to nebylo nikomu dokonce ani naznačeno. Ale stačilo to k tomu, aby Američané urychlili dokončení SDI neboli koncepce „Hvězdných válek“. Velmi malé, velmi mocné a naprosto tajné organizace po celém západním světě byly znepokojeny a vedly diskuse o štítech proti APB (svazkům urychlených částic), o nukleárních a plazmových laserech, dokonce o něčem nazývaném „magma motor“, jenž si teoreticky mohl brát energii z malé černé díry, která se podle některých vědců nachází v zemském jádru a zásobuje planetu palivem; ale všechny tyto diskuse byly čistě akademické. Samozřejmě že se z Ruska kromě záznamu provedeného družicemi nic podstatného nedostalo. Vojenská aktivita nezjištěna, stálo by v běžném hlášení zpravodajské služby. Ovšem ne v případě Uralu v Perchorské oblasti, která měla už delší čas dokonce větší bezpečnostní opatření než Bajkonur v dobách sputníků. A to bezpečnostní opatření se po jediném hrůzném experimentu náhle zčtyřnásobilo.

Simonov se ve své bílé, kožešinou lemované větrovce zachvěl, pečlivě očistil čočky dalekohledu, a když se uhánějící mraky protrhaly a jeho zrádně ozářil úplněk, ještě více se přitiskl k zmrzlé zemi mezi balvany. V tom, čemu tady říkali léto, bylo chladno, ale když nastal pozdní podzim, panovalo tu mrazivé peklo. Teď podzim byl; s trochou štěstí by mohl uniknout tomu, aby zde přežl

ještě jednu zimu. *Ne, opravil se v duchu, to by bylo velké štěstí. Zatraceně velké štěstí!*

Krajina pod ním se v záplavě měsíčního svitu zbarvila do stříbrna, ale speciální čočky jeho dalekohledu se automaticky přizpůsobily. Nyní Simonov stočil tyto čočky k samotnému průsmyku, nebo spíše k tomu, co bylo průsmykem, než zde byl před pěti lety ukryt pod zem Projekt Perchorsk.

Zde, na východní straně rokle, byl průsmyk v horském úbočí vymletý jedním z pramenů řeky Sosvy, která tudy mířila do Berezova. Na západní straně byl dynamitem rozšířen na hluboké horské sedlo. Spadal příkře z hor téměř paralelně s tokem Kamy do dvě stě padesát mil vzdálené Berezniky a Permu na železniční trati Kirov–Sverdlovsk.

V minulých čtyřiceti letech, před spuštěním Projektu, byl průsmyk používán hlavně dřevorubci, lovci a zlatokopy a přepravovaly se jím také oběma směry přes horské pásmo zemědělské produkty a nářadí.

Tehdy byla úzká cesta prostě vytesána a proražena v pevné skále – a taková byla až donedávna: hrubá, ale příhodná cesta skrz hory. Ale Projekt s sebou přinesl drastické změny.

Se stavbou Západní železniční trati do Serinskaje na východě a s rozšířením železnice z Uchty do Vorkuty na severu se přestal vysoký průsmyk jako cesta skrz hory pro svou délku používat; důležitý zůstal jen pro hrstku místních rolníků a pro ty, jejichž osudy neodvratně závisely na plánech vyšší moci. Byli prostě „přemístěni“. Tak se před čtyřmi a půl lety vytvořil prostor; pak byl s maximální rychlostí, důmyslem a energií, jakou může shromáždit jen supervelmoc, průsmyk znovu otevřen, rozšířen, opraven a protkán systémem šterkových dvouproudových silnic. Ale nebyla to veřejná dálnice, a už vůbec nebyla určena pro potřeby vesnic roztroušených v okolí. Využití průsmyku bylo obyvatelům přísně zakázáno.

Dokončení těchto prací zabralo téměř tři roky; během té doby sovětská tajná služba vypouštěla neškodné zprávy o „stavbách v průsmyku na Urale, které se opravují a modernizují“. Takto vypadala oficiální verze, která měla předcházet různým fámám

a znemožnit komukoli utvořit si pravdivou představu o tom, co viděly USA z vesmíru. A kdyby někdo požadoval další důkazy o nevinnosti Projektu Perchorsk, mohl se přesvědčit, že v průsmyku mezi uchetskými a obskými naftovými poli leží plynové a naftové potrubí.

Co ale Rusové nemohli ukrýt ani překroutit, byla stavba přehrad, pohyby těžké techniky a neuvěřitelně masivní olověný štít, navrstvený nad řečištěm dříve mocného dravého toku v rokli; asi nejzávažnější však bylo pozvolné hromadění vojsk a trvalá vojenská posádka v oblasti. Také zde byla odpálena spousta náloží, dolovalo se a tunelovalo, nákladní auta odvážela tisíce tun kamene nebo je prostě vysypávala do okolních roklí a všude se instalovalo velké množství důmyslných elektronických přístrojů a dalších zařízení. Většina z nich byla vidět z vesmíru a všechny téměř nesnesitelně mátlý a rozčilovaly západní tajné služby a bezpečnostní složky.

Jako obvykle, Sověti jim velice komplikovali život. Ať už buďovali, co chtěli, dělali to v téměř nepřístupné, strmé, dvě stě sedmdesát metrů hluboké rokli, což znamenalo, že družice musela být skoro kolmo nad roklí, aby vůbec něco zahlédla.

A tak na Západě dohady pokračovaly nezmenšenou měrou. Možností bylo mnoho. Pokoušeli se snad Rusové provádět skrytou důlní činnost? Mohlo na Urale odkrýt velké ložisko velmi čisté uranové rudy. Na druhé straně, možná že se zabývají stavbou experimentálních jaderných zařízení pod horami. Nebo by si mohli postavit a připravovat k odzkoušení něco úplně nového a zcela neobvyklého? Když se to nakonec před dvěma lety stalo, ukázalo se, že správně hádali zastánci třetí alternativy.

Ještě jednou byl Michail Simonov vtažen zpět do přítomnosti. Tentokrát byl vyrušen hlubokým duněním dieselových motorů, které se dutě odráželo od stěn rokle a přehlušovalo vysoké skučení větru. Právě když se měsíc znovu skryl za mraky, prořízly temnotu pásem bílého světla paprsky reflektorů. To z hlubokého konce západního sedla vyrazil do průsmyku konvoj dřevařských nákladů. Velká hranatá nákladní auta byla něco přes kilometr daleko a něco kolem sto padesáti metrů hluboko pod úrovní Simonovova

výhodného stanoviště, přesto se ale přitiskl k zemi ještě těsněji a odplížil se kousek zpět do svého hnízda z pochmurných balvanů. V žádném případě se nejednalo o panický ústup, ale o automatickou, téměř instinktivní reakci na možné nebezpečí. Byl to výsledek jeho výcviku, který stál nemálo peněz.

Když konvoj projížděl průsmykem a stácel se k prudce klesající krajnici vytesané v povrchu průsmyku, ožila náhle výbuchem světel baterie bodových reflektorů, které zářily dolů ze strmé stěny a znamenitě osvětlovaly šterkovou cestu. Fascinovaný Simonov slyšel, jak diesellové motory bručí v nízkých otáčkách, a pozoroval rutinní, dobře organizovaný příjem vozidel.

Aniž by oddálil triedr od očí, sáhl do kapsy a vytáhl malou kameru, kterou připevnil ke spodní části dalekohledu. Pak zmáčkl tlačítko na kameře a pokračoval v pozorování. Všechno, co viděl, se nyní automaticky nahrávalo; jeden snímek každých šest sekund, celkem čtyři a půl minuty, čtyřicet pět téměř křišťálově jasných snímků. Ne že by očekával, že uvidí něco opravdu důležitého: už věděl, co nákladní auta přivázejí, a fotografie byly pouze dokladem toho, že zde byl opravdu cíl jejich cesty.

Čtyři nákladáky: jeden obsahoval tři metry dlouhé elektrifikované zátarasy, další dva vezly náhradní součástky a munici pro tři dvouhlavňové průrazné 13mm kanóny typu Kaťušev a čtvrtý, poslední, byl naložen diesellovými generátory. Otázkou nebylo, co se tam dopravuje. Otázka zněla: jestliže Rusové chystají obranu Projektu Perchorsk, proti komu jej chtějí bránit?

Proti komu... nebo čemu?

Simonovova kamera téměř neslyšně cvakla; jeho oči sledovaly všechno, co se dole dělo; uvědomoval si, že zde z důvodu vysokého stupně radiace nesmí zůstat déle než dalších deset, maximálně patnáct minut, ale část jeho mysli už zase byla někde jinde. Zpátky v Londýně před téměř dvěma lety. Filmování příjezdu nákladních aut bylo u konce a Simonovova mysl se zaobírala jiným filmem, který mu v Londýně ukázali Američané a lidé z MI6. Nejen snímky, ale opravdový krátký film. Dovolil si rychlý odpočinek. Udělal všechno, co se od něj očekávalo, a tak si mohl dopřát nechat svou

mysl na chvilku bloumat. Nebylo zbylí, jakmile člověk jednou ten film viděl, už ho z hlavy nedostal.

Film se týkal toho, co se stalo sedm týdnů po takzvaném Perchorském incidentu (zvaném „Pi“), a získal si označení „Pi-II“, „Pill“ neboli „Pilulka“. Ale tuhle pilulku bylo zatraceně těžké spolknout. Stalo se to takhle.

Na východním pobřeží USA je časné ráno jasného říjnového dne; ale na „zastaralém“ kanadském radarovém obranném systému jsou všichni na nohou už asi tři hodiny, a to od okamžiku, kdy dvojice špionážních družic sledujících Barentsovo a Karské moře a území od Archangelska přes Ural po Igarku vyslala přes pól posluchačům v Kanadě a na základnách USAF v Maine a New Hampshire hlášení o narušiteli. Je informován Washington a na raketových základnách v Grónsku a na základně Foxe Peninsula na Baffinově ostrově je následně vyhlášen poplach. Jsou vyrozuměni ostatní účastníci radarových obranných systémů; Velká Británie projevuje mírný zájem a žádá o upřesnění, Dánsko je jako vždy nervózní (kvůli Grónsku), Island krčí rameny a Francie mlčí.

Věci však začínají nabírat spád. Původní nebeští špioni ztrácejí vetřelce („narušitel“ je jakýsi létající objekt směřující z východu na západ přes Severní ledový oceán) z obrazovek, ale ve stejný okamžik je zachycen radarem, křižujícím po nepravdělné trase severní pól zhruba ve směru Ostrova královny Alžběty. A co víc, Rusové rychle vysílají dvě stíhačky MiG z vojenského letiště v Kirovsku jižně od Murmansku. Po Dánsku jsou záchvatem nervozity zasaženy i Norsko a Švédsko. Spojené státy jsou velice zvědavé, ale ještě ne v pohotovosti (objekt je příliš pomalý, aby mohl být vážnou hrozbou), ale přesto je jeden průzkumný letoun opatřený systémem AWACS převelen z rutinních povinností a z Fort Fairfieldu v Maine jsou urychleně vyslány dvě stíhačky.

Uběhly už čtyři hodiny od doby, kdy bylo – UFO? – poprvé zaměřeno nad Novou zemí, načež následovala cesta delší než čtrnáct set kilometrů a už nyní přeletělo západní část Země Františka Josefa a směřuje k Ellesmerovu ostrovu. Právě tam jej dostihnou

MiGy, i když to není zcela přesné. Geograficky jej dostihly, ale jsou na maximu své stoupavosti a UFO je o tři kilometry výše. Pak... jej, podle všeho, spatřily a v témže okamžiku objekt uviděl je.

Co se stalo potom, není přesně známo. Základně Kirovsk byl nařízen rádiový klid, ale na základě pozdějších událostí si můžeme udělat docela přesný obrázek. Objekt klesá, nabírá rychlost, útočí! MiGy pravděpodobně zahájily palbu těsně předtím, než byly roztrhány na kusy. Jejich trosky jsou roztroušeny na sněhu a ledu nějakých šest set mil od pólu...

A nyní se vetřelec stává opravdovým narušitelem! Zrychluje na pět set šedesát kilometrů v hodině a jeho kurz je rovný jako šíp. AWACS hlásí, že MiGy ztratil z obrazovek, pravděpodobně byly sestřeleny. Ani rozhovory na horkých linkách mezi Washingtonem a Moskvou nejsou příliš konkrétní, omezují se jen na obligátní dotazy: „Co se stalo s MiGy? Co dělá narušitel?“

USA jsou trochu podrážděné: „Ten letoun přiletěl z vašeho vzdušného prostoru a vnikl do našeho. Tam nemá co dělat. Jestliže setrvá na současném kurzu, bude stíhán a přinucen přistát. Jestliže se nevzdá nebo se bude chovat nepřátelsky, bude sestřelen...“

Od Rusů se ozve neočekávané: „Souhlasíme! Ať už máte na svých monitorech cokoliv, není to naše. Nemáme s tím nic společného. Dělejte, co uznáte za vhodné!“

Daleko podrobnější hlášení nyní přicházejí z monitorovací stanice Hammerfest v Norsku: objekt pravděpodobně pochází z uralské oblasti poblíž města Labytnangi za polárním kruhem, plus minus asi půl druhé stovky kilometrů. Kdyby vzali v úvahu oblast o pár set kilometrů jižněji, bylo by hlášení podstatně blíže pravdě; Perchorský průsmyk byl však příliš daleko od místa zpozorování. Bohužel, na opačné straně, severně od Labytnangi, leží Vorkuta – nejseverněji položená raketová základna v Sovětském svazu, železnicí zásobovaná z Uchty. A nyní se lehké podráždění Američanů mění v pořádný vztek. Co to, sakra, ti komouši provádějí? Vypustili z Vorkuty nějakou experimentální raketu a ona se jim ztratila? A jestli ano, má bojovou hlavici?

Nebo jinak: Kolik má bojových hlavíc?

Úroveň pohotovosti stoupá o dva stupně a Moskva se ocitá pod palbou hněvivých telefonátů. Přestože se jejich nervozita zvyšuje, Sověti stále popírají, že by o věci cokoli věděli.

Situace se zlepšuje, když přicházejí jasnější hlášení. Ta věc je nyní zachycena družicemi, pozemními radary i systémem AWACS. Lidskému oku sice uniká, ale sleduje ji veškerá moderní technika. Špionážní družice říkají, že by to mohlo být početné hejno ptáků, ale jaký druh ptáků létá osm kilometrů vysoko nad polárním kruhem rychlostí vyšší než pět set kilometrů za hodinu? Samozřejmě že srážka s ptáky by mohla způsobit havárii MiGů, ale... Nejtajnější špičkové radarové stanice i starší obranné radarové systémy říkají, že je to buď velké letadlo, nebo... z oběžné dráhy padá orbitální stanice? Kromě toho má nemožně malý obsah kovu – přesněji *žádný*. Rozum nepřipouští existenci přes šedesát metrů dlouhého letadla (ani orbitální stanice) potaženého plátnem. AWACS říká, že se ta věc pohybuje pomocí trysek nebo série emisí energie jako nějaká obrovská létající chobotnice. A AWACS má víceméně pravdu.

Před hodinou vzletli američtí stíhači. Rychlostí blížící se dvěma machům přeletěli z Belcherova ostrova přes Hudsonskou zátoku do místa vzdáleného asi tři sta kilometrů severně od Churchilla. V té době dohonili AWACSu a několik minut poté jej nechali za sebou. AWACS jim sdělil, že jejich cíl je dole před nimi, a tak klesají na tři tisíce metrů. Nyní, tak jako před nimi MiGy, mají konečně narušitele na dohled.

Toto byl příběh, který lidé ze CIA a MI6 předložili Simonovovi předtím, než mu promítli film z AWACSu; a když zpravodajský důstojník vyslovil poslední tři slova „narušitel na dohled“, rozběhl se film. Udělali to velice dramaticky a plným právem...

Narušitel na dohled, pomyslel si teď Simonov; slova mu na jazyku zhořkla tak, že je téměř vyprskl nahlas. Pane Bože, samozřejmě! Tak se tomu v téhle hře přece říkalo, že? V téhle bezpečnostní, tajné, špionážní hře: *Narušitel na dohled*. A všechny zúčastněné strany tu hru hrály zkušeně, některé trochu lépe než ostatní. Právě

teď a tady byl narušitelem: Michael J. Simmons alias Michail Simonov. Jenže on ještě nebyl spatřen.

Když pak opět zaměřil svou pozornost na dění dole v rokli, ucítil nebo uslyšel něco, co tam nepatřilo. Odněkud zezadu zdola se ozvalo cinknutí oblázku, potom slabý rachot, jak kámen cestou dolů z kopce nabíral své menší bratříčky. Když šplhal nebo se spíš drápal po srázu k vrcholu hřebenu, viděl tam mnoho uvolněných oblázků a sutí. Mohlo se stát, že na římse zůstal balancovat nějaký kámen a při silném závanu větru se uvolnil. Simonov se domníval, že to tak bylo, ale...

Co když to bylo něco jiného? Poslední dobou v něm sílil neklid a nejasné podezření, že o něm někdo ví. Nejspíš se mu to jen zdálo. Předpokládal, že takové pocity jsou prostě něco, s čím se špioni musí naučit žít. Možná to bylo proto, že zatím šlo všechno hladce, a tak si nyní začal vymýšlet potíže. Doufal, že to tak je. Ale jak si může být jistý...

Bez ohlednutí či změny pozice si rozepnul větrovku, sáhl dovnitř a vytáhl hranatou, ošklivě vypadající pistoli s krátkou hlavní a tlustým tlumičem. Překontroloval zásobník a tiše jej zasunul zpět. To vše udělal nacvičenými pohyby jedné ruky, aniž by přestal filmovat nákladáky v rokli. Jistě, pár posledních záběrů možná nebude úplně přesně vystředěných, ale co. Žádný problém. Simonov byl se svou prací spokojen.

Malá kamera připevněná na dalekohledu nakonec cvakla a vydala varovné zabzučení, které signalizovalo, že je natáčení u konce. Odpojl kameru a odložil ji. Pak dalekohled uložil k základně balvanu, opatrně natáhl pistoli, otočil se a zvedl se na kolena. Z úkrytu opatrně vykukoval mezerou, kterou tvořily dva oblé balvany dotýkající se svými vrcholky. Nikde nic. V každém případě nic neviděl. Srážné útesy spadaly do hloubky stovek metrů, jejich výběžky se táhly do všech stran a jejich povrch byl pokryt tenkou vrstvou navátého třpytivě bílého sněhu. Tma zakrývala cestu dolů, linie stromů a terénní nerovnosti. Všechno bylo nehybné a jednobarevné v matném svitu hvězd a příležitostně i měsíce a jenom slabý vítr rozfoukával sněh ze svahů a vysokých skalisek. Byla tam

samozřejmě spousta míst, kde by se mohli schovat lidé – kdo by to měl vědět lépe než sám Simonov, odborník na utajení –, ale jestliže ho sledovali, proč by se obtěžovali lézt sem nahoru? Jistě by bylo snazší na něj počkat dole. Jenže ten pocit, že není sám, nemizel. Ten pocit, který v něm vzrůstal víc a víc při jeho posledních dvou nebo třech pobytech na tomto místě.

Tohle místo – živná půda pro naprosto nelidské příšery...

Vrátil se zpět do své původní pozice, vzal dalekohled a přiložil jej k očím. V roklí, kde se strmá silnice rozšiřovala dolů směrem ke dvojici tyčících se přehradních hrází a zaoblenému olověnému povrchu mezi nimi, se rozevřela dutina ozářená světlem. Poslední nákladák zabočil ze silnice na parkoviště a projel širokými olověnými vraty, která měla rám z ocele a byla opatřena koly.

Parta žlutě oděných regulovčků naváděla praporky řvoucí nákladák dovnitř, pryč z dohledu, a pak jej následovala do záře světél pod převisem. Ostatní muži posbírali signální lampy a pospíchali ze silnice. Velká brána se s třeskotem zavřela dříve, než k ní doběhli, ale menší vrata, stejně silná jako dveře trezoru, zůstala otevřená a propouštěla čtvercový svazek žlutého světla. Ta pohltila muže se signálními lampami a pak se uzavřela. Záplava světél náhle zmizela a průsmyk opět ovládla temnota. Nyní svit hvězd odrážely pouze hladina přehrady a velký olověný štít.

Všechno to zatracené olovo. Bylo ho tam dole tolik, že muselo zadržovat něco víc než jen mírnou radioaktivitu. A ta věc nafilmovaná AWACSem, jak svádí boj se stíhači USAF? Simonov nedokázal potlačit lehké zachvění, které tentokrát nebylo způsobené zimou. Složil dalekohled do plochého pouzdra, které zasunul pod větrovku, a řemínek si nechal viset kolem krku. Zůstal ještě chvíli ležet a zíral do záhadné propasti dole pod sebou. Na mysl se mu vkradla vzpomínka na temný sled událostí, nahananých na mihotavý film AWACSu, jichž byl v Londýně svědkem...

Už jen při samotné vzpomínce se zachvěl. Bylo dost zlé, že se mu o tom občas i zdálo. Ale mohlo to... to... ať už to bylo cokoli, mohlo to opravdu pocházet odsud? Ten nestvůrný mutant? Jakýsi ohromný, příšerný válečník vyklonovaný v nějaké neuvěřitelně

šílené genetické laboratoři? „Biologická“ zbraň přesahující veškeré lidské chápání? O to šlo, to tady měl zjistit. Nebo měl spíše získat nezvratné důkazy, že zde je to místo, kde se ta věc narodila nebo byla stvořena. Ta kypící, pulzující, svíjející se...

Sníh slabě zakřupal pod kradnými kroky!

Simonov vyskočil, otočil se a uviděl, jak se nad nízkým balvanem rýsuje hlava. Vrhł se vlevo ke kamenům, zbraň držel v natažené ruce, připravenou k výstřelu. Za balvanem se krčil muž v čistě bílém kožešinovém kabátě a pistolí mířil na Simonova. Okamžik před tím, než Simonov padl do sněhu, vypálil dva výstřely; první zasáhl muže do ramene a nadzvedl ho, druhý ho udeřil do hrudi a odhodil jej zpět na ostrůvek sněhu.

Duté puf, puf zbraně s tlumičem nezpůsobilo žádnou ozvěnu, ale Simonov stěží zadržel dech, když se vedle něj ozvalo chraplavé zaklení a něco se zalesklo v náhlé záplavě měsíčního světla. Sníh po jeho levé straně, ne dále než pětadvacet centimetrů, náhle ožil. „Parchante!“ zavrčel hlas rusky, silná ruka popadla Simonova za vlasy a vzduchem se mihl cepín, jeho špice mu v zápěstí probodla ruku s pistolí a téměř ji přibila ke kamenité zemi. Rus prve vyčkával v zasněžené prohlubenině. Nyní vyrazil vpřed a pokusil se vrhnout na Simonova celou svou vahou. Agent uviděl temnou tvář, bílý pás vyceněných zubů orámovaných vousy a límec bílé kožešiny a vši silou do ní vrazil levý loket. Zuby a kost zapraskaly a Rus vydal bublavý skřek, ale stisk nepovolil. Prskaje kletby a krev, zvedl cepín k druhému úderu.

Simonov se pokusil zvednout zbraň. Bezvýsledně, neměl v ruce žádný cit, jen sebou plácala jako nabodnutá ryba. Rus se nad ním sklonil, pokropil ho svou krví, popadl ho za krk a hrozivě zvedl cepín.

„Karle!“ ozvalo se ze stínu balvanů. „Chceme ho živého!“

„Jak moc živého?“ zachrchlal Karl a vyplivl krev. Ale vzápětí odhodil cepín a pěstí tvrdou jako železo udeřil Simonova mezi oči. Agent téměř s úlevou zhasl jako svíčka. Ze tmy vystoupil třetí Rus, klekl si na kolena vedle agenta, který ležel tváří k zemi. Když nahmatal muže v bezvědomí pulz, řekl: „Karle, jsi v pořádku?

Jestli ano, podívej se, prosím tě, na Borise. Myslím, že schytal pár kulek.“

„Tak vy myslíte? Já jsem byl blíž a můžu vás ubezpečit, že schytal!“ zavrčel Karl. Šel k ležícímu Borisovi a rozechvělými prsty si opatrně zkoumal rozbitou tvář.

„Je mrtvý?“ zeptal se tiše muž, který klečel vedle Simonova.

„Jako kus hovězího,“ odsekl Karl. „Tak mrtvý, jak jen někdo může být,“ ukázal žalujícím prstem na Simonova. „Zabil Borise, rozmašíroval mi hubu. Měl jste mě nechat, abych mu tu jeho zarsanou hlavu urval!“

„Jak originální, Karle,“ ušklíbl se druhý muž a vstal.

Muž, který ostatním velel, byl vysoký, ale dokonce i v objemném kožešinovém kabátě hubený jako tyčka. V měsíčním světle měl bledou tvář a úzké sardonické rty, ale jeho zapadlé oči byly jasné jako temné drahokamy. Jmenoval se Čingiz Chův a byl major, ale v této speciální pobočce KGB se nošení uniformy a používání hodností a funkcí nedoporučovalo. Anonymita zvyšuje produktivitu a zaručuje dlouhověkost. Chův už zapomněl, kdo to řekl, ale z celého srdce s tím souhlasil: anonymita byla v tomto směru skvělá. Ale přitom si člověk musel hlídat, aby to nesnižovalo autoritu.

„Je to nepřítel, ne?“ zavrčel Karl.

„Ano, v tom máš pravdu, ale je jen jeden a našich nepřátel je mnoho. Souhlasím, že by bylo pěkné zadostiučinění zmáčknot mu krk, a kdo ví, třeba ještě budeš mít příležitost, ale ne dřív, než mu zmáčknu mozek.“

„Někdo by se o mě měl postarat.“ Karl si na tváři opatrně přidržoval snůh.

„O něj taky,“ kývl Chův směrem k Simonovovi. „A taky o ubohého Borise.“ Odešel do svého úkrytu mezi kameny a vytáhl kapesní vysílačku. Vysunul anténu a začal mluvit do mikrofону: „Nulo, tady Chův. Okamžitě sem nahoru pošlete záchranný vrtulník. Jsme vzdáleni asi kilometr od Projektu, na vrcholku východního hřebene. Pilot uvidí signální světlo... Přepínám.“

„Nula: rozumím, soudruhu, končím,“ ozvala se slabá odpověď v praskotu statické elektřiny. Chův vytáhl mohutnou svítilnu

a zapnul ji, pak ji postavil na zem a kolem její základny nahrnul sněh. Potom Simonovovi rozeplnul větrovku a začal mu prohledávat kapsy. Nenašel toho mnoho: dalekohled, pouzdro na pistoli, ruské cigarety; mírně pokrčenou fotografii štíhlé vesnické dívky, sedící na palouku kopretin, tužku a malý blok, půl tuctu sirek, sovětský doklad totožnosti a zahnutý proužek gumy asi centimetr silný a kolem pěti centimetrů dlouhý. Chův na něj chvíli zíral. Vroubky na něm vypadaly jako...

„Otisky zubů!“ přikývl Chův.

„Cože?“ zahuhlal Karl. Přišel se podívat, co Chův dělá. Mluvil skrz hrst zakrváceného sněhu, kterým si chladil svůj zraněný nos a rty. „Cože? Říkal jste otisky zubů?“

Chův mu ukázal gumu. „Je to provizorní chránič zubů,“ objasnil. „Myslím, že si ho nasazoval před spaním, aby zabránil obroušení zubů.“ Klekli si vedle Simonova tak, aby Karl mohl zapracovat na jeho čelistech. Muž v bezvědomí sténal a trochu sebou kroutil, ale nakonec podlehl stisku Rusových obrovských rukou. Karl, který násilím držel jeho ústa otevřená, řekl: „V horní kapse mám baterku.“ Chův našmátral v jeho kapse baterku a posvítíl s ní Simonovovi do úst. Bylo to vlevo vzadu, dva zuby před zubem moudrosti. Na první pohled to vypadalo jako plomba, ale při bližším ohledání to byl dutý zub, který obsahoval malinký váleček. Část skloviny byla zbroušena a pod ní probleskoval kov.

„Kyanid?“ podivil se Karl.

„Ne, dneska už mají lepší věci,“ odpověděl Chův. „Působí okamžitě a naprosto bezbolestně. Raději mu to vytáhneme, než se probudí. Nikdy nevíš, kdy se jim zachce hrát si na hrdinu.“

„Otočte mu tvář levou stranou k zemi,“ zabručel Karl. Předtím si vložil Simonovovu i Borisovu zbraň do veliké kapsy; nyní je vytáhl a použil pažbu Simonovovy pistole k zaklínění jeho čelistí. Zbraň mrtvého soudruha měla dlouhou a štíhlou hlaveň. „Nebude mě to bolet víc než jeho!“ zabručel Karl. „Vezmu na to Borisovu zbraň, myslím, že by mu to udělalo radost.“

„Co?“ Chův téměř zařval. „Ty mu ten zub chceš ustřelit? Vždyť mu to rozdrtí obličej a šok by ho mohl zabít!“

„S radostí bych to udělal,“ odpověděl Karl, „ale neměl jsem to v úmyslu.“ Opřel se dlaní o pažbu pistole.

Chův se odvrátil. Tahle část akce byla pro takové, jako byl Karl. Chův si rád myslel, že osobně je povznesen nad pouhou zvířecí brutalitu. Díval se přes okraj hřebene a skřípal zuby v jakémisi druhu morbidní empatie, když slyšel, jak Karlova ruka jako kladivo dopadá na pažbu zbraně.

„Hele!“ řekl Karl se zadostiučiněním. „A je to!“ Ve skutečnosti vylomil zuby dva: ten s válečkem i jeho souseda. Nyní je pomocí ušpiněných prstů vytáhl ze Simonovových zakrvácených úst. „Hotovo,“ řekl znovu, „a ani jsem ten váleček nerozbil. Podívejte, ta čepička nahoře stále drží. Myslím, že se začal budit, ale ta trocha bolesti navíc by ho měla udržet v bezvědomí.“

„Výborně,“ řekl Chův a trochu se zachvěl. „Dej mu do pusy trochu sněhu, ale ne moc!“ Naklonil hlavu a dodal: „Už jsou tady.“

Ze strže se jako náhlý příchod falešného svítání začalo vynořovat mdlé umělé světlo. Rychle jasnělo. A s ním přicházelo i svištění rotoru vrtulníku...

Jazz Simmons padal, padal, padal. Byl na vrcholku hory a nějak spadl dolů. Byla to velmi vysoká hora a na zem padal velmi dlouho. Popravdě trval ten pád tak dlouho, že měl pocit, jako by se vznášel. Vznášel se ve vzduchu roztažený jako žába, volně padal jako zkušený parašutista, který čeká na ten správný okamžik, kdy otevře padák. Ale Jazz žádný padák neměl. Kromě toho, když dopadl, musel se o něco udeřit, protože měl plná ústa krve.

Nevolnost a zvracení ho z děsivého snu probudily do děsivé skutečnosti. Padal! V příštím okamžiku si na všechno vzpomněl a hlavou mu blesklo:

Bože! Oni mě shodili do té rokle!

Ale nepadal, jenom se vznášel. Přinejmenším tahle část snu byla pravdivá. A nyní, když mu mozek začal opět fungovat a šok mírně ustoupil, ucítil pevné sevření postroje a vítr vanoucí od velkého rotoru vrtulníku nad hlavou...

Přesně nad ním se na druhém laně pomalu otáčel mrtvý muž, který byl uvázan v pase a nohy a ruce se mu ve vzduchu volně klátily. Jeho oči byly mrtvé a pokaždé, když se otočil dokola, zíraly na Jazze. Z rudých cákanců na jeho bílém kožešinovém kabátě Jazz usoudil, že je to muž, kterého zastřelil.

Pak...

Šok se pomstychtivě vrátil: kombinace stavu beztlíže a závratí a chladu, nárazů větru a hluku ho opět strhla do bezvědomí. Poslední věc, kterou si pamatoval, když padal do další rokle, do jámy milosrdného zapomnění černé jako noc, byl údiv, proč má plnou pusku krve a co se mu stalo se zuby.

Několik okamžiků nato ho vrtulník úspěšně složil na plochý vrcholek zdi horní přehrady a muži ve žlutých overalech jej i s jeho postrojem sundali z háku. Sundali také Borise Dudka, hrdinného syna Matičky Rusi. Potom... nezacházeli s ním příliš jemně, ale on to nevěděl a ani mu to nevadilo.

Ani nevěděl, že se mu za chvíli splní sen všech šéfů tajných služeb celého západního světa: za chvíli ho vnesou do Projektu Perchorsk.

Dostat se opět ven bude ale něco úplně jiného...

◆ KAPITOLA DRUHÁ

VYTĚŽOVÁNÍ

Ačkoliv bylo vytěžování dlouhé, bylo relativně mírné; zdaleka ne tak bezcitné a přímočaré, jak si Simmons tenhle druh vyšetřování představoval. Samozřejmě že v jeho případech musely být brány určité ohledy, protože když ho jeho přátelé propašovali ven ze SSSR, byl na prahu smrti. To bylo před několika týdny nebo tak nějak – jak mu řekli – a zdálo se, že ještě teď je trochu zmatený.

Mírné, přesto rozčilující. Zvláště tehdy, když ho agent, který výslech prováděl, oslovoval „Miku“, i když musel dobře vědět, že Simmons slyšel jen na Michaela nebo Jazze a v Rusku samozřejmě na Michaila. Ale to byla zanedbatelná mrzutost více než dostatečně vyvážená tím, že byl stále ještě na živu a na svobodě.

O době, kdy byl vězněn, si pamatoval velmi málo, prakticky nic. Tajná služba měla podezření, že mu Rusové vymyli mozek a přinutili ho zapomenout. Zkoumání této skutečnosti však v žádném případě nevěnovali příliš mnoho času; nejdůležitější bylo to, čeho v Rusku dosáhl. Původně měli rudi asi v úmyslu jej zaměstnat, možná se ho pokusili dokonce přeprogramovat na dvojitého agenta. Ale pak si to rozmysleli a zbavili se ho tak, že jeho zdrogované, potlučené tělo vhodili do odpadní nádrže pod přehradou. Byl vytažen osm kilometrů od Perchorska po proudu, kde plul na zádech po klidných vodách řeky, ale byl pozvolna hnán k vodopádům, které by znamenaly jeho smrt. Kdyby se tak stalo... nebylo by to nic zvláštního: lovec a ve volných chvílích zlatokop, nějaký

Michail Simonov, spadl do řeky, chlad ho vyčerpával a on utonul. Nešťastná náhoda, která se může stát komukoliv; nebyl by první ani poslední. Přátelé na Západě, pokud by se o tom vůbec někdy dozvěděli, by si mohli utvořit svůj vlastní názor.

Ale Simmons se neutopil; jeho „sympatizanti“ ho hledali od chvíle, kdy se nevrátil do loveckého tábora; našli ho, postarali se o něj a odevzdali ho do rukou agentů, kteří ho osvědčenou a bezpečnou únikovou cestou dostali ven. A Jazz sám si z toho pamatoval jen několik krátkých úryvků, nejasných útržků z těch mála chvil, kdy byl při vědomí. Měl štěstí. Skutečně velké štěstí...

Během dlouhého zotavování byly jeho dny nekomplikované. Nepříjemné, ale nekomplikované. Probouzela ho pomalu vzrůstající bolest – bolest, která, jak se zdálo, vycházela z jeho žil, stejně jako z kteréhokoli identifikovatelného údu či orgánu. Nemohl se hýbat, celou dolní polovinu těla měl v obvazech a (jak předpokládal) v nějaké formě trakce, jeho levá ruka byla v dlaze a podobně obvázána byla i jeho hlava, probuzení bývalo jako přesun z nějaké temně surrealistické země do stejně podivného světa šedých stínů a vláčných vnějších pohybů.

Přes jeho obvazy prosvítalo světlo, ale bylo to jako dívat se skrz vrstvu sněhu nebo silně zamrzlé okno. Celou tvář měl ošklivě poraněnou, ale lékařům se očividně podařilo zachránit mu oči. Teď je musel nechat odpočívat stejně jako celé své tělo. Simmons nikdy nebyl marnivý; na svou tvář se neptal. Ale zvědavý byl. To bylo přirozené.

Nejvíce ho rušily sny – ty sny, které si nikdy nedokázal přesně zapamatovat. Kromě toho, že byly hluboce znepokojivé, plné úzkosti a obviňování. Trápily ho a přemýšlel o nich po probuzení, než bolest propukla v plném rozsahu, ale pak už se nedokázal soustředit a zbyla jen bolest. Alespoň že mu dali tlačítko, které mohl zmáchnout, a tak jim dát vědět, že je vzhůru. „Oni“ byli andělé v tom podivném pekle na zemi: jeho doktor a jeho vyslyšající.

Přicházeli, stíny za sněhem jeho obvazů; doktor mu změřil pulz (nikdy nic jiného) a kvokal jako starostlivá slepice; agent řekl: „Teď klid, Miku, klid!“ A pak dostal injekci. Neuspala ho, jen odstranila

bolest a umožnila rozhovor. Mluvil nejen proto, že to po něm žádal vyslyšající a že věděl, že musí, ale také z čiré vděčnosti. Tak zlá dokáže být bolest.

Řekli mu, že byl ošklivě pohmožděný a že ještě není zdrav. Že byl operován a ještě několikrát bude, ale nejhorší už má za sebou. Opiáty, které mu podávali proti bolesti, byly silně návykové, a proto bylo třeba, aby mu je dávat přestali, takže snižovali dávky a brzy bude dostávat jen pilulky a potom už by to nemělo být tak zlé. Mezitím z něho musel vyslyšající dostat všechno, každíčkou, i tu nejmenší stopu informace, a musel si být jist, že je pravdivá. Ti zatracení rudí by do něj mohli vložit nějakou informaci, která by pravdivá být nemusela, „co my víme“. Metodami, které se nyní používaly, mohli upravit lidskou paměť, její celkovou vnímavost věcí, „ti zatracení prašivci“. Jazz nevěděl, že jsou lidé, kteří mluví ještě stále takhle.

A tak, aby se ujistili, že z něj vydolovali pravdivé informace, začali znova na začátku, ještě před tím, než byl Simmons naverbován tajnou službou, ve skutečnosti ještě před jeho narozením...

Nebylo tak těžké přijmout jméno Simonov, protože to bylo jméno jeho otce. V padesátých letech Sergej Simonov uprchl na Západ, do Kanady. Byl trenérem slibných mladých sovětských bruslařů. Na ledě byl disciplinovaný a rozvážný, mimo něj byl vznětlivý a dělal ukvapená, neuvážená rozhodnutí. Potom v klidnější náladě často měnil své názory, ale jsou věci, které nelze odčinit snadno. Emigrace je jednou z nich.

Sergejova milostná aféra s kanadskou krasobruslařskou hvězdou skončila fiaskem a on zjistil, že je na dně. Nicméně měl nabídky práce v Americe a úplná svoboda byla stále ještě opojným zážitkem. Když trénoval jednu lední revue v New Yorku, seznámil se s Elizabeth Fallonovou, britskou novinářkou, která zrovna pracovala v USA, a zamilovali se do sebe. Bleskově se zasnoubili a vzali; ona mu zařídila práci v Londýně; Michael J. Simmons se narodil v Hampsteadu devět měsíců poté, co se jeho rodiče poprvé setkali v divoké srbské restauraci v Greenwich Village.

O sedm let později, 29. října 1962, v den, kdy Chruščov vycouval z Kuby, Sergej vešel na ruskou ambasádu a už se nevrátil. Nebo ho alespoň nikdo neviděl se vracet. Jeho starší rodiče mu napsali dopis z vesnice nedaleko Moskvy, kde zažívali spíš horší než lepší časy, a Sergej měl depresi ze svého manželství, které se už nějaký čas rozpadalo; jeho opožděné rozhodnutí vrátit se domů a zjistit, co se dá ještě zachránit, bylo typickou ukázkou jeho ukvapenosti. Elizabeth Simmonsová (vždy trvala na anglické verzi jména) řekla: „Tak jsem se ho zbavila a doufám, že ho pošlou tam, kde nebude mít o led nouzi!“ A později se ukázalo, že přesně to udělali. Na podzim 1964, týden před Jazzovými devátými narozeninami, dostala jeho matka z vládního úřadu zprávu, že Sergej Simonov byl zastřelen poté, co při pokusu o útěk z trestaneckého pracovního tábora nedaleko Tury na Sibíři zabil strážného. Uronila pár slz za dobré časy a pak za tím udělala čáru. Nikoli však Jazz...

Ten svého otce velmi miloval. Toho snědého, pohledného muže, který na něj mluvil střídavě dvěma jazyky, který ho už od útlého dětství učil bruslit a lyžovat a který barvitě vyprávěl o své vlasti, díky čemuž v Jazzovi hluboce zakořenil zájem o všechno ruské – zájem, který přetrval až do dnešních dnů. Také s hořkostí hovořil o nespravedlivém zřízení, ale tomu Jazz vzhledem ke svému mládí nerozuměl. I když mu bylo jen devět let, slova jeho otce se mu opět vybavila a v jeho mysli nabyla smyslu a důležitosti, ale byla zcela v rozporu s jeho dosavadními zkušenostmi. Ten otec, kterého Jazz tak miloval a o kterém vždycky věděl, že se jednou vrátí, byl mrtev a jeho vrahem byla Matička Rus, kterou Sergej Simonov tak vášnivě miloval. Od té doby se Jazzův zájem zaměřil ani ne tak na vzletnou vznešenost, jako na národy otcovy vlasti a jejich útisk.

Jazz navštěvoval soukromou školu už od pěti let a jeho zaměřením, které vyžadovalo soukromé lekce a neustálé otcovo poradenství, byla samozřejmě ruština. Když mu bylo dvanáct, bylo již zřejmé, že jazyk zvládá výborně, což se prokázalo při speciální zkoušce, v níž dosáhl téměř maximálního počtu bodů. Nastoupil na univerzitu a v sedmnácti byl v ruštině první z ročníku; ve

dvaceti k tomu přidal druhé místo v matematice, předmětu, ke kterému jeho brilantně jasná mysl vždycky inklinovala. Rok nato jeho matka umřela na leukémii; ztratil zájem o studia a přijal práci průmyslového překladatele a tlumočníka. Všechn svůj volný čas věnoval zimním sportům, provozoval je kdekoliv, kde to klimatické podmínky dovolily a kdy mu to umožnila finanční situace. Měl několik přítelkyň, ale nikdy nic vážného.

Pak, ve svých třidvaceti, byl na dovolené v pohoří Harz, kde se na zimním výcvikovém kurzu seznámil s jistým majorem britské armády. Tento jeho nový přítel byl členem zpravodajské služby BAOR* a seznámení s ním se ukázalo jako zásadní bod obratu. O rok později už Jazz sloužil v Berlíně jako poddůstojník ve stejném sboru. Ale Berlín a BRIXMIS** mu nevyhovovaly – kromě toho už si jej tou dobou vyhlédla tajná služba. Byl potenciálním agentem pro práci v terénu a bylo na čase, aby se začal učit opravdové triky tohoto řemesla. K velké spokojenosti Michaela J. Simonse bylo zajištěno jeho propuštění z vojenské služby a stejně tak dalších šest let jeho života.

Po celou tu dobu byl cvičen a cvičen a ještě víc cvičen. Cvičen ve sledování, v boji zblízka, v únicích a útěcích, v zimním vedení boje, v přežití, v zacházení se zbraněmi (až do úplného mistrovství), v demolici a v boji beze zbraně. Jedinou věc, kterou mu nemohli poskytnout, byla osobní zkušenost...

Jazz byl vyslán do Moskvy jako diplomatický tlumočník v době, kdy se vynořila Pilulka neboli, jak říkali v CIA, když „byla spolknuta“. Jeho původní úkol mu byl rychle odebrán (koneckonců, byl to jen cvičný úkol) a byl zařazen na Operaci Pilulka. Tajná služba na ní pracovala ještě dříve, než se Sovětům podařilo dostat Projekt Perchorsk pod zem, a „místní složky tajné služby“ byly velmi dobře zavedené a v plné pohotovosti. Jazz byl důkladně instruován: přijel do Moskvy jako Henry Parsons, běžný turista, a během hodiny byl vybaven ruským průkazem totožnosti. Tajný agent, který už

* BAOR – British Army of the Rhine

** The British Commanders'-in-Chief Mission to the Soviet Forces in Germany – britská špionážní jednotka v Německu za studené války

v SSSR byl, přijal Parsonsovu totožnost (zároveň s pasem atd.) a vrátil se zpátečním letem do Londýna. „Jeden dovnitř, jeden ven!“ říkával Jazzův šéf. „Jako hokus pokus s cylindrem, akorát, že tu není jeden králík, ale dva.“

Jazz toho o moskevské síti mnoho nevěděl; pro jistotu ho drželi v nevědomosti. To samé platilo i o magnitogorské buňce, která zajišťovala dopravu železnicí k Projektu Perchorsk. Nebyl schopen zjistit, proč je důstojník, který vytěžování prováděl, nevrlý, že toho ví tak málo. To byl samozřejmě klamný dojem; i kdyby znal všechny podrobnosti, vyslychající by chtěl vědět víc. Ale prostým faktem bylo, že všechny ty věci fungovaly na základě „potřebuji vědět“, a Jazz vědět nepotřeboval.

Co se týče „místních složek“, věděl o nich všechno. A během mnoha pohovorů o nich Jazz všechno povyprávěl.

V padesátých letech Chruščov rozpráší skupinu politicky nespolehlivých židovských rolníků na Ukrajině a přesídlil je z okolí Kyjeva do východních svahů a údolí horního Uralu. Možná doufal, že je zima pozabijí. Byla jim přidělena půda a pracovní norma. V létě těžili dřevo, v zimě lovili do pastí zvěř; to všechno se zpravidla dělo pod dohledem a vedením staré gardy komsomolských vedoucích ze Západosibiřských ropných a plynových závodů. Nebyl to opravdový tábor nucených prací, ale to peklo na začátku nebylo o mnoho menší.

Ale ukrajinských disidentů bylo nebyvale mnoho; zabydleli se, plnili normy, uvedli vše do chodu a skutečně oblast osídlili. Jejich úspěchy zároveň s prudkým rozvojem daleko důležitějšího ropného průmyslu na východě zapříčinily, že se přísná kontrola židovských osadníků ukázala nepraktickou, ba dokonce zbytečnou. Jejich dohlížitelé měli na práci důležitější věci. Dříve divoká oblast náhle produkovala množství stavebního dřeva a kožešin, skvěle využívala přírodního bohatství a dávala lidem práci; Chruščovův trik očividně fungoval a z neužitečné smečky neposlušných politických vyvrhelů se stali svědomití ruští občané. Kdyby měl ve všem takové štěstí! V každém případě návštěvy kontrolních orgánů ochabovaly v přímé úměře s rostoucími úspěchy.

Jediné, co ve skutečnosti židé chtěli, byla trocha klidu, aby se mohli řídit svými zvyky a vést svůj způsob života. Podnebí se změnit mohlo, ale oni ne. Na úpatí hor ve svých dřevorubeckých táborech byli víceméně spokojeni. Přinejmenším je nikdo nekomandoval a dalo se tam docela dobře žít. Tvrdě, ale slušně. Dřeva na stavbu i otop měli tolik, kolik potřebovali, masa habaděj, všechnu zeleninu si mohli vypěstovat, jejich zásoba rublů dokonce vzrůstala z podlouného obchodování s kožešinami. V potocích bylo trochu zlata, které hledali a s občasným úspěchem rýžovali; úlovky hojné, práce byla spravedlivě rozdělována a každý dělal to, v čem byl dobrý, a tak dosahoval určité „prosperity“ a vcelku pohodlného způsobu života. Dokonce i zima pracovala v jejich prospěch: držela čmouchaly v dostatečné vzdálenosti a jejich vměšování omezila na minimum.

Někteří z osadníků byli rumunského původu se silnými rodinnými vazbami ke staré vlasti. Jejich politické názory nebyly v souladu s názory Matičky Rusi. A ani být nemohly; ne dokud nebyl odstraněn útlak a lidé nemohli pracovat a konat pobožnosti podle svého a pokud se zvyšovaly restriktce a oni se nemohli vystěhovat, kam chtěli. Byli židé a zároveň Ukrajinci, ale považovali se za Rumuny, a kdyby měli možnost volby, mohli by být také Rusové. Ale hlavně to byli lidé a nepatřili nikomu, jenom sobě. Jejich děti byly vychovány ve stejné víře a stejných touhách.

Zkrátka, ačkoli mnoho přesídlených rodin tvořili prostí rolníci bez jasného politického přesvědčení, v nových vesnicích a táborech se vyskytovalo i velké množství antikomunistů a probouzejících se, nebo dokonce i aktivních členů páté kolony. Právě ti byli ve spojení prostřednictvím rumunských spojek s podobnými skupinami v Rumunsku a měli taktéž dobře vybudované spojení se Západem.

Michail Simonov byl zaregistrován jako měšťák, prchlivec a buřič, kterému bylo dáno na výběr: buď se stát pionýrem Komsomolu, nebo jít k rodině Kireskuových ve vesnici Jelizinka a pracovat tam jako dřevorubec. Pouze sám starý Kazimír Kirescu a jeho nejstarší syn Jurij věděli o skutečném Jazzově cíli na úpatí Uralu a kryli ho,

aby mu poskytli tolik volného času, kolik jen bylo možné. „Hledal zlato“ nebo „byl na lovu“ nebo „na rybách“, ale Kazimír a Jurij věděli, že ve skutečnosti provádí špionáž. A také znali jeho poslání: odkrýt tajemství experimentální vojenské základny v srdci Perchorské rokle.

„Nejenže riskuješ krk, ale taky maříš čas,“ řekl starý muž mrzutě Jazzovi jedné noci krátce poté, co se u Kireskuových ubytoval. Jazz si tu noc pamatoval velmi dobře; Anna Kireskuová a její dcera Taša odešly do vesnice na schůzi ženského spolku a Kašpar, Jurijův mladší bratr, už spal. Byla to dobrá příležitost pro jejich první vážný rozhovor.

„Nemusíš tam chodit, abys věděl, co se tam děje,“ pokračoval Kazimír. „Jurij a já ti to můžeme říct, stejně jako většina lidí v okolí, kdyby byli ochotní.“

„Zbraň!“ vmísil se do hovoru velký, hřmotný a dobromyslný Jurij, zamrkal a pokýval svou mohutnou zarostlou hlavou. „Zbraň, jakou ještě nikdo neviděl, jakou si dokonce nikdo nedovede představit, a udělá Sověty silnější než všechny národy. Postavili to dole v roklí a zkoušeli to a nevyšlo to.“

Starý Kazimír souhlasně zabručel a na zdůraznění si odplivl do ohně. „Je to něco přes dva roky,“ řekl a upřeně zíral do plamenů, které hučely kamenným krbem v chatě, „ale týdný předtím jsme tušili, že se něco chystá. Slyšeli jsme hukot strojů, rozumíš? Velkých strojů, které tu věc pohánějí.“

„Správně,“ vmísil se znovu Jurij. „Velké turbíny pod přehradou. Vzpomínám si, jak je před více než čtyřmi roky montovali, předtím než na tu věc položili olověnou střechu. Potom zakázali v prostoru staré soutěsky veškerý lov a rybaření, ale já jsem tam stejně chodil. Když postavili tu přehradu, ryby se v umělém jezeře jen hemžily. Ale kdyby tě tam chytili, stálo by to za starou bačkoru. Co se týče těch turbín: Pche! Byl jsem tak hloupý, že jsem si myslel, že se chystají zavést nám elektřinu. Ještě ji pořád nemáme... Ale proč potřebovali všechnu tu energii, co?“ Poplepal si prstem na nos.

„V každém případě,“ pokračoval jeho otec, „v těchhle končinách je v noci tak тихо, že křik nebo štěkot psa je slyšet na kilometry

daleko. A tak to bylo taky se zvukem těch turbín, když je poprvé spustili. Navzdory skutečnosti, že byly dole v roklině, mohl jsi slyšet jejich hukot přímo tady ve vesnici. Co se týče energie, kterou vyráběli, je to jasné: využívali ji pro své elektrické vrtačky a razicí stroje, světla a odpalovací zařízení. A bezpochyby také k vytápění a pro své pohodlí, zatímco tady v Jelizince jsme topili poleny. Museli z té rokle odvézt tisíce tun kamene. A jen Bůh ví, jaké chodby vyvrtali pod horou!“

Pak byla zase řada na Jurijovi: „A tam postavili tu zbraň, pod horu! Pak přišel čas, aby ji otestovali. Můj otec a já jsme byli položit pár pastí a tu noc jsme se vraceli pozdě. Dobře si na to pamatuji: byla jasná noc jako ta dnešní. Nejtemněji bylo v lese, skrze vrcholky stromů jsme viděli severní polární záři, která se třpytila jako podivná bledá opona na severním nebi...”

Hukot turbín byl hlasitější než jindy a zdálo se, jako by i vzduch tepal ve stejném rytmu. Ale bylo to vzdálené tepání, rozumíš, protože Projekt je odsud deset kilometrů. Můj otec a já jsme byli někde uprostřed, možná čtyři nebo pět kilometrů od zdroje. Zkrátka a dobře, to by ti mělo dát jakousi představu o síle, kterou z řeky získávali.“

„Na vrcholku Grigorova hřebenu,“ navázal Kazimír, „jsme se zastavili a ohlédlí se. Okraje Perchorské rokle se koupaly v záři, jako by z ní vycházelo slunce. Podívej, jsem jedním z prvních lidí, kteří se zde usadili, jednou z prvních obětí Chruščovova plánu, dá se říct, ale za všechny ty roky jsem nikdy nic podobného neviděl. Nebylo to dílo přírody, samozřejmě, byl to ten stroj, ta zbraň! Pak,“ potřásl hlavou, protože se mu nedostávalo slov, „co se stalo pak, bylo úděsné!“

V tomto místě se Jurije zmocnilo rozčilení a opět se sám ujal slova: „Turbíny se vytočily do vysokého jekotu,“ řekl. „Náhle... se ozvalo jakoby obrovské zalapání po dechu nebo vzdech. Paprsek světla, ne, *kužel* světla jako velký zářivý válec, vystřelil z rokliny, osvětlil hřebeny hor jakoby denním jasnem a vyrazil k nebi. Jak rychle? V porovnání s ním je blesk pomalý. Tak to aspoň vypadalo. Byl to záblesk světla; ty jsi to neviděl na vlastní oči, takže si nedoveđeš

tu záři představit. A v příštím okamžiku byl pryč, vystřelil jako raketa do vesmíru. Převrácený blesk. Laser? Gigantický reflektor? Ne, nic takového, vypadalo to skoro, jako by to bylo hmotné.“

Jazz se pousmál, ale starý Kazimír ne. „Jurij má pravdu!“ prohlásil. „Když se to stalo, byla jasná noc, ale za hodinu se odnikud nahromadily mraky a spustil se teplý déšť. A také od hor vál vítr, horký jako dech draka. A ráno se ptáci stáhli dolů z horských štítů a soutěsek a uhynuli. Byly jich tisíce! A zvířata taky! Žádný paprsek obyčejného světla bez ohledu na to, jak je silný, tohle nezmůže. A to ještě není konec. Po tom, co to zkoušeli, po tom, co ten sloup světla vystřelil k nebi, k nám dorazil zápach. Pach elektrického výboje, víš? Snad ozon? A pak jsme uslyšeli sirény.“

„Sirény?“ Jazz tím byl obzvlášť zaujat. „Z Projektu?“

„Samozřejmě, odkud taky?“ odpověděl Kazimír. „Jejich výstražné sirény, vyhlásili poplach. Byla to havárie, velká havárie. Slyšeli jsme různé fámy. A během následujících dvou tří týdnů... vrtulníky létaly tam a zpět, po nové cestě jezdily sanitky, muži v ochranných oblecích odmořovali stěny rokle. A co bylo příčinou? Zpětný zásleh! Zbraň vystřelila k nebi, v pořádku, ale byl tu také zpětný zásleh do jeskyně, kde byla ukryta. Byla jako atomovka; roztavila skálu, smetla střechu, téměř celé to místo zlikvidovala! Skoro celý následující týden odváželi spousty mrtvých a od té doby to znovu nezkusili.“

„A dneska?“ Jurij musel mít poslední slovo. Pokrčil mohutnými rameny. „Pouštějí tu a tam turbíny, jen aby je protočili, ale jak říká můj otec, zbraň je v klidu. Žádné další zkoušky. Možná se poučili z prvního pokusu a možná to bylo něco, o čem raději ani nechtějí vědět. Osobně si myslím, že ví, že to nedokážou ovládat. Myslím si, že s tím skončili. Až na to, že to nevysvětluje, proč jsou ještě pořád tady, proč všechno nerozmontovali a nezmizeli.“

Jazz přikývl a řekl: „To je jedna z věcí, které mám zjistit. Podívejte se, mnoho opravdu důležitých a inteligentních lidí na Západě je Projektem Perchorsk znepokojeno. A čím víc se o tom dovídám, tím víc věřím, že pro to mají dobrý důvod...“

Jedné noci, když mu dali jeho pilulky, nespokl je. Jen to předstíral, strčil si je do koutku úst a vypil vodu, aniž by je spláchl. Částečně to byl akt vzpoury proti fyzickému, a dokonce i mentálnímu uvěznění, i když dobře míněnému. Také tu však šlo o něco jiného. Potřeboval čas na přemýšlení. To bylo to, čeho, jak se zdálo, neměl nikdy dost: čas na přemýšlení. Vždy buď spal, nebo bral pilulky, aby v bolestech usnul, nebo byl nadopován injekcí, která bolest zaháněla a pomáhala mu mluvit s vyslychajícím, ale nikdy ho nenechali jen tak ležet a přemýšlet.

Možná nechtěli, aby přemýšlel. To ho udivilo: proč by to neměli chtít? Jeho tělo mohlo být trochu pohmožděné, ale nezdálo se, že by měl něco v nepořádku s mozkiem.

Když byl sám (potom, co uslyšel, že opustili jeho pokoj a zavřeli dveře), otočil hlavu trochu na stranu a pilulky vyplivl. V puse mu zůstala odporná pachut', ale to nebylo nic vážného. Kdyby se ozvala bolest, vždycky mohl zazvonit; zvonek byl hned vedle jeho volné pravé ruky a stačilo se ho jen dotknout ukazováčkem.

Ale bolest nepřišla a nepřicházel ani spánek, a tak byl Jazz konečně schopen jen tak ležet a přemýšlet. Nebo ještě lépe, za chvíli bylo jeho myšlení daleko méně zmatené; skutečně, v porovnání s mentálním zmatkem, na který si v poslední době zvykl, se zdálo jasné jako křišťál. A začal si pokládat zase znova tytéž otázky, které si už položil, ale na něž nikdy neměl čas si odpovědět. Jako například:

Kde, k čertu, jsou jeho přátelé?

Z Ruska už byl venku... kolik? Dva týdny? A jedinými lidmi, které viděl (nebo spíše jediní lidé, kteří viděli jeho), byli doktor, vyslychající agent a sestra, která trochu bručela, ale nikdy nemluvila. A on měl přátele z Oddělení. Jistě věděli, že je zpátky. Proč se na něj nepřišli podívat? Že by byl tak zohyzděný? Vypadal tak zle?

„Necítím se tak zle,“ zašeptal si pro sebe.

Pohnul pravou paží, sevřel pravou ruku v pěst. Díra skrz zápěstí se hojila a nová kůže se spojovala přes ránu vpředu i vzadu. Bylo pouhé štěstí, že hrot cepínu prošel mezi kostmi a nezasáhl

tepny. Ruka byla trochu ztuhlá a ochablá, ale to bylo všechno. Trochu ho bolela, ale dalo se to snést. Když na to myslel, právě teď ho nic příliš nebolelo. Ale nemohl se samozřejmě hýbat, co? Jazz se rozhodl, že to raději nebude zkoušet.

A co zrak? Je jeho pokoj osvětlený, nebo tmavý? „Sníh“ jeho ob vazů byl tlustý a temný. Řekli mu, že mu zachránili zrak. Před čím? Visely mu snad bulvy z důlků nebo co? „Zachránili zrak“ mohlo znamenat cokoli. Například to, že bude vidět, ale jak dobře?

Náhle, poprvé za dobu, co byl zde, pocítil opravdovou paniku. Mohli mu něco tajit, dokud nebude úplně vytěžen, aby ho neznavili odvahy nebo nezneklidnili: kde je život, tam je naděje, že? Jenže... Co když mu neřekli všechno?

Jazz se ovládl a výsměšně si odfrkl. Pche! Jestli mu řekli všechno? Kriste pane, neřekli mu nic! On byl jediný, kdo tady obstarával všechno to...

Mluvení...

Jeho nová jasnozřivost zamířila jiným úděsným směrem a bylo to jako sjezd na lyžích; čím víc zvažoval možnosti, tím rychleji ujížděl a tím to bylo děsivější; dílky skládačky, o kterých netušil, že existují, dokud nezačaly zapadat na svá místa. A obrázek, který složily, byl šašek, loutka a na ní bylo napsáno jeho jméno. Michael J. Simmons: důvěřivý hlupák!

Ohnul pravý loket, zvedl ruku ke své ob vazované hlavě a začal rozhrnovat obvazy v místě, kde mu zakrývaly oči. Ale opatrně; potřeboval jen úzkou škvírku, nic víc. Úzkou mezeru mezi pruhy ob vazů. Chtěl vidět, aniž by si toho někdo všiml.

Po chvíli nabyl dojmu, že se mu to podařilo. Bylo těžké říct to s jistotou. Sníh tam byl stále, ale když přimhouřil oči ke šterbinám, stalo se světlo (nebylo ho mnoho) skoro normálním. Připomněl si své dětství: lehával v posteli s přimhouřenýma očima a předstíral pomalé pravidelné oddechování ze spánku. Když jeho matka vešla do pokoje a rozsvítila světlo, nikdy si nemohla být úplně jista, zda spí, nebo je vzhůru. Ale nyní se všemi těmi obvazy, které pokrývaly jeho obličej, by to mělo být mnohem snazší.

Znovu natáhl ruku, našel tlačítko a zmáčkl je. Nyní sestra ví, že je ještě vzhůru, ale na tom teď nesejde: když přijde, bude si ji moci prohlédnout a ona to nepozná. V to doufal!

Za chvilku zašustily měkké kroky, které se beze spěchu blížily. Jazz přitiskl hlavu zpět na polštář a čekal v šeru svého pokoje. V místnosti tiše hučela klimatizace, vzduch měl mírně antiseptický pach, povlečení se zdálo být na místech, kde se dotýkalo jeho těla, jaksi hrubé. A on si pomyslel:

To nevypadá jako pokoj v nemocnici. Nemocnice sice vypadají uměle a nereálně. Ale tenhle pokoj vypadá jaksi falešně uměle...

Pak se otevřely dveře a dovnitř vniklo světlo.

Jazz zašilhal skrz obvazy a jediné skutečnost, že jeho oči byly zakryty, je zachránilo, aby nebyly oslepeny světlem holé žárovky, která visela ze stropu. Co se týče stropu: byl z temně šedého kamene, zvrásněný výbuchem a vzorovaný zalomenými vrstvami. Jazzův nemocniční pokoj byla člověkem vytvořená jeskyně, nebo přinejmenším její část.

Byl příliš ohromený, než aby se pohnul, a tak jen ztuhle ležel, když přišla sestra k boku jeho postele. Pak přemohl vztek a odpor, který v něm vřel, pomalu otočil hlavu a podíval se na ni. Sotva na něj pohlédla, jen se sklonila, aby mu zkontrolovala pulz. Byla malá a tlustá, vlasy měla rovné a nakrátko zastřižené jako středověké páže, její uniformu doplňoval naškrobený sesterský čepec. Nebyla to však uniforma britské zdravotní sestry, ale ruské. A všechny Jazzovy nejhorší obavy se naplnily.

Ucítil její prsty na zápěstí a náhle rukou ucukl. Zalapala po dechu, o krok couvla a podpatek jedné z jejích hranatých černých bot na něco dopadl, ozvalo se křupnutí. Zůstala stát, mrkla na podlahu, podívala se přísně na Jazze a zamračila se. Přimhouřila oči, když se snažila proniknout štěrbinou v jeho obvazech. Možná tam zahlédla ocelový třpyt jeho šedých očí; v každém případě podruhé zalapala po dechu a ruka jí vyletěla k ústům.

Pak klesla na kolena, sesbírala zbytky tabletky, vztyčila se a v buclaté tváři měla vepsaný vztek. Pronikavě se na Jazze

zahleděla, otočila se na patě a zamířila ke dveřím. Nechal ji dojít až k nim a pak zavolal: „Soudružko?“

Instinktivně se zarazila, otočila se a zařala čelist, nenávistně se na agenta zamračila, pak vyběhla ven a bouchla za sebou dveřmi. Ve spěchu nechala rozsvíceno a běžela podat hlášení.

Mám asi tak dvě minuty, než tady začne být horko, pomyslel si Jazz. Mám dojem, že bych je měl nějak využít.

Podíval se vlevo, na svou údajně slepou stranu, a uviděl hlubokou misku naplněnou bledou žlutou kapalinou, která stála vedle na stole. Naklonil hlavu a natáhl krk, jak nejdále mohl, zhluboka se nadechl a ucítil silný antiseptický pach. Jak jednoduché bylo navodit nemocniční atmosféru: gumová krytina na podlahu, aby tlumila kroky, miska s dezinfekčním prostředkem kvůli nemocničnímu pachu a přísunu neměnného sterilního temperovaného vzduchu. Jak jednoduché.

Zdi jeho pokoje (celý?) byly vyrobeny z vlnitého plechu přišroubovaného k vertikálním ocelovým nosníkům. Jazz předpokládal, že v nich je i vrstva izolace, která zajišťuje zvukotěsnost. Byla tady i možnost, že je v nemocnici postavené pro personál Projektu. Po Perchorském incidentu se pravděpodobně rozhodli, že by bylo vhodné mít nemocniční prostory po ruce. Mimo jiné by se hodily při pravidelných zdravotních prohlídkách a pravděpodobně by byly situovány vedle dekontaminačního zařízení, za předpokladu, že tam dole je atomový reaktor. Na Západě si byli zatraceně jistí, že tam je. Jazz si už každopádně všiml přístroje pro měření radiace umístěného na stěně pokoje; momentálně byl zelený, s nádechem růžové.

Nerovný kamenný strop byl asi tři metry vysoký, vypadal docela pevně a nebyly na něm žádné praskliny; Jazz nezahlédl ani malou puklinku. Nicméně (i když vzal v úvahu masivní ocelové nosníky) prožil ataku klaustrofobie, jako by na něj tlačila obrovitá tíha hory. Teď už neměl žádné pochybnosti o tom, kde se nachází: pod Uralem.

Ozvaly se běžící kroky a dveře se rozletěly. Jazz zvedl hlavu, jak nejvíc dokázal, a zíral na lidi, kteří s funěním vběhli do pokoje:

dva muži a za nimi tlustá sestra. Těsně za nimi přiběhl třetí muž; jeho bílý plášť a stříkačka v ruce jej okamžitě prozradily: Jazzův oblíbený měřič tepu, kvokající doktor. A možná teď měl další důvod si zakvokat.

„Miku, chlapče!“ muž vpředu, oblečený v civilních šatech, odháněl ostatní zpět. Sám přistoupil k posteli a řekl: „Co mají znamenat ty věci, které nám sdělila sestra? Co? Nevzal sis své pilulky? Proč ne? Nešly spolknout?“ Ten podlézavý hlas patřil Jazzovu vyslýchajícímu.

Jazz odměřeně přikývl. „Správně, starouši“, odpověděl drsně, „nějak se mi vzpříčily v krku.“ Zvedl pravou ruku a škulbl svými falešnými obvazy a strhl si je z očí. Zíral na čtveřici lidí, kteří ztuhli jako hmyz chycený v jantaru.

Potom doktor něco zamumlal rusky, přistoupil k němu a z injekční stříkačky odstříkl trochu kapaliny. Další z mužů ho chytil za paži a zarazil ho. „Ne“, řekl úsečně rusky Čingiz Chův. „Nevidíte vy dva, že už to ví? Když je vzhůru, při vědomí a plně při smyslech, nechejme ho tak. Stejně s ním chci mluvit. Teď je jenom můj.“

„Ne“, řekl mu Jazz a upřeně se na něj zadíval. „Jsem jenom svůj – teď! Jestli se mnou chcete mluvit, tak ho raději nechejte, ať mě nadopuje. To je jediný způsob, jak mě přinutíte mluvit.“

Chův se usmál, přikročil k posteli a podíval se dolů na Jazze. „Už jste toho namluvil dost, pane Simmonsi“, řekl beze stopy zloby. „Úplně to stačí, ujišťuji vás. Kromě toho, nemám v úmyslu se vás na cokoli vyptávat. Hodlám vám pár věcí říct a možná pár věcí ukázat. To je všechno.“

„Cože?“ řekl Jazz.

„Opravdu. Ve skutečnosti se chystám prozradit vám to, co chcete znát ze všeho nejvíce: všechno o Projektu Perchorsk. Co jsme tady zkoušeli a co právě děláme. Líbilo by se vám to?“

„Velice“, řekl Jazz. „A co se mi to chystáte ukázat? Místo, kde vyrábíte svá monstra?“

Chůvovy oči se zúžily, ale pak se opět usmál. A přikývl. „Něco takového“, řekl. „Ale jednu věc byste měl vědět hned od začátku: my je nevyrábíme.“

„Ale vyrábíte!“ Jazz také přikývl. „Tohle je jedna z věcí, kterou jsme si zatraceně jistí. Zde je zdroj. Tady se to narodilo nebo bylo zplozeno.“

Chůvův výraz se nezměnil. „Mýlíte se,“ řekl. „Ale to se dalo čekat, protože zatím znáte jen půlku pravdy. Pocházelo to odsud, ale nenarodilo se to tady. Ne, zrodilo se to v úplně jiném světě.“ Posadil se na Jazzovu postel a pozorně se na něj zadíval. „Překvapuje mě, že jste přežil, pane Simmonsi.“

Jazz si nemohl odpustit posměšné odfrknutí. „Přežiji i tohle?“

„Možná.“ Chůvův úsměv byl nyní vskutku nefalšovaný, jako by se těšil na něco opravdu skvělého. „Nejdříve vás musíme postavit opět na nohy a všechno vám tady ukázat a pak...“

Jazz tázavě pohnul hlavou.

„A pak... pak uvidíme, jak dobrý opravdu jste.“

◆ KAPITOLA TŘETÍ

PROJEKT PERCHORSK

Komplex, vestavěný do úpatí rozeklané hory na dně Perchorské rokle, byl obrovský a na Čingizi Chůvovi byl vidět pořádný kus ruské hrdosti na toto dílo, když bral Michaela J. Simmonse na prohlídku. Ale Chův také respektoval Jazzův výjimečný talent ničit. Britský agent byl na jejich procházce doslova svázán ve svém oděvu jako ve svěrací kazajce, což radikálně omezilo jeho možnosti, a kdyby to nestačilo, Karl Vjotskij byl neustále coby ochranka svého šéfa z KGB přítomen.

„Jestli musíte mít obětního beránka, shodte všechnu vinu na tenhle rozdíl v technologiích,“ řekl Chův britskému agentovi. „Američané mají své mikročipy, špionážní družice se složitým a zatraceně chytrým elektronickým odposlechem. Copak ještě můžeme mluvit o utajení, když se můžou napíchnout na kterýkoli telefonický hovor kdekoli na celém širém světě, co? A to je jen zlomek způsobů, jakými se dají získat důvěrné informace. Umění špionáže...“ vrhl krátký pohled na Jazze, ale bez nepřátelství, „... má velmi mnoho forem a zahrnuje i jakási hrozivá, někdo by mohl říct až děsivá nadání. Na obou stranách, mám na mysli na Východě, stejně tak jako na Západě. Špičkové technologie na jedné straně a nadpřirozeno na druhé.“

„Nadpřirozeno?“ zvedl Jazz tázavě obočí. „Projekt Perchorsk mi připadá dost skutečný. A kromě toho se obávám, že na duchy moc nevěřím.“